

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 8443

гр. София, 04.03.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав, в
закрито заседание на 04.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

като разглежда дело номер **1736** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е във връзка с подадена жалба от Народно събрание на Република България, представлявано от председателя Р. Н. чрез юрк. С. и Г. срещу указания за аварийно-временно укрепване на основание чл. 72, ал. 3 от Закона за културното наследство (ЗКН) вх. № 24-06-20/14.01.2026 г., издадени от експерти в СО, р-н „С.“ и инспектори в ГД „Инспекторат за опазване на културното наследство“ към Министерство на културата.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност и нищожност на оспорените указания, като издадени от некомпетентен орган и в противоречие с материалния закон, поради неправилно и непълно установяване на фактите и обстоятелствата от значение за случая.

След като се запозна с жалбата и приложената административна преписка съдът счита, че така подадената жалба е недопустима на основание чл. 159, т. 1 от АПК, като подадена срещу акт, който не подлежи на оспорване и като такава следва да бъде оставена без разглеждане. Съображенията за това са следните:

Административното производство е започнало във връзка с подаден сигнал от гражданин вх. № РСЦ 25-КЦ01-1007/23.09.2025 г. относно повредена част от фасадата на сградата на Народното събрание, както и по повод постъпило писмо вх. № 02-00-203/18.11.2025 г. в Министерството на културата от председателя на Народното събрание относно лошото състояние на сградата, находяща се на адрес пл. „Народно събрание“ № 2, район „С.“, Столична община.

Производството по укрепване на недвижими културни ценности, (каквато в случая се явява сградата на Народното събрание), е уредено в чл. 72 и сл. от Закона за културното наследство. Съгласно чл. 72, ал. 1 от ЗКН при наличие на обстоятелства, застрашаващи недвижима културна ценност от увреждане или разрушаване, собственикът, концесионерът или ползвателят на имота е длъжен да уведоми кмета на общината, директора на регионалния музей и регионалния инспекторат по опазване на културното наследство по местонахождението на недвижимата културна ценност и да предприеме незабавни действия по обезопасяването ѝ. В чл. 72, ал. 3 от ЗКН е предвидено, че кметът на общината или оправомощено от него длъжностно лице и

регионалният инспекторат по опазване на културното наследство дават незабавно съответни указания за аварийно-временно укрепване и определят срок за изпълнението им. При неизпълнение на съответните указания по ал. 3 в определения срок общината извършва необходимото обезопасяване и аварийно-временно укрепване за сметка на лицето по чл. 71, ал. 1, в срок до 14 дни след изтичането на срока по ал. 3. В 14-дневен срок от даване на съответното указание по чл. 72, ал. 3 за недвижими културни ценности, кметът на общината назначава комисия, която установява с констативен протокол състоянието на недвижимата културна ценност, както и вида и обема на необходимите укрепителни, консервационно-реставрационни и ремонтни работи. Едва след извършеното обследване от комисията, законът предвижда в чл. 73, ал. 3, че въз основа на констативния протокол кметът на общината в 14-дневен срок издава заповед, с която задължава лицата по чл. 71, ал. 1 за тяхна сметка да извършат в определен срок необходимите укрепителни, консервационни, реставрационни и ремонтни дейности по проектна документация, съгласувана по реда на чл. 84, ал. 1 и 2. Заповедта се съобщава на заинтересованите лица и може да се обжалва по реда на Административнопроцесуалния кодекс, като обжалването не спира изпълнението ѝ.

В случая оспореното указание за аварийно-временно укрепване по чл. 72, ал. 3 от ЗКН е част от процедурата по издаване на заповед по чл. 73, ал. 3 от ЗКН, като не подлежи на самостоятелно обжалване, а нейната законосъобразност се преценява в производството по оспорването на заповедта на кмета на общината, която се явява крайният индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване пред съда. Развитието на конкретното административно производство преминава през отделни етапи, като към момента на сезиране на съда, то е висящо и не е приключило с постановяването на заповед по чл. 73, ал. 3 от ЗКН.

По тези доводи и аргументи, за настоящата съдебна инстанция не съществува задължение да разгледа по същество предявената жалба досежно нейната основателност, тъй като не е налице издаден административен акт, който да подлежи на съдебен контрол за неговата законосъобразност. Съгласно чл. 159 АПК съдът е длъжен да провери допустимостта на подадената жалба и след като констатира, че е налице основанието по чл. 159, т. 1 от АПК следва да я остави без разглеждане и да прекрати образуваното въз основа на нея производство.

Така мотивиран и на основание чл. 159, т. 1 от АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата от Народно събрание на Република България, представлявано от председателя Р. Н. чрез юрк. С. и Г. срещу указания за аварийно-временно укрепване на основание чл. 72, ал. 3 от Закона за културното наследство вх. № 24-06-20/14.01.2026 г., издадени от експерти в СО, р-н „С.“ и инспектори в ГД „Инспекторат за опазване на културното наследство“ към Министерство на културата.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 1736/2026 г. по описа на АССГ.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с частна жалба в 7-мо дневен срок от получаване на съобщението.

Препис от определението да се връчи на страните.

СЪДИЯ: